

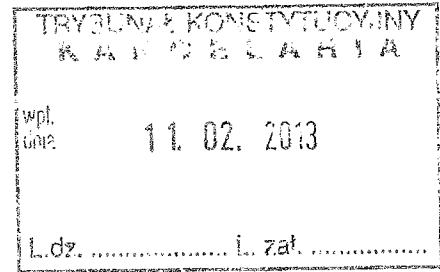
SEJM

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sygn. akt K 35/12

BAS-WPTK-2265/12

Warszawa, dnia 11 lutego 2013 r.

Trybunał Konstytucyjny

Na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 27 pkt 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.) przedkładam wyjaśnienia w sprawie wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich z 31 lipca 2012 r. (sygn. akt K 35/12), jednocześnie wnosząc o stwierdzenie, że art. 22 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm.) **jest niezgodny** z art. 92 ust. 1 Konstytucji.

Uzasadnienie

I. Przedmiot kontroli

1. Jako przedmiot kontroli w niniejszej sprawie Rzecznik Praw Obywatelskich (dalej: RPO albo wnioskodawca) wskazuje art. 22 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 ze zm., dalej: ustawa o systemie oświaty albo u.s.o.), w brzmieniu następującym: „Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania określi ponadto, w drodze rozporządzenia: [...] warunki i sposób oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów, z uwzględnieniem:

a) prawa ucznia do jawnej i umotywowanej oceny oraz informacji o wymaganiach edukacyjnych,

b) tworzenia wewnątrzszkolnych systemów oceniania,

c) dostosowania wymagań edukacyjnych do indywidualnych potrzeb psychofizycznych i edukacyjnych ucznia,

d) przekazywania rodzicom informacji o postępach i trudnościach ucznia w nauce,

e) kompetencji okręgowych komisji egzaminacyjnych w zakresie przygotowywania, przeprowadzania i oceniania sprawdzianu i egzaminów,

f) możliwości zwalniania z części lub całości sprawdzianu i egzaminu laureatów i finalistów odpowiednio konkursów i olimpiad przedmiotowych,

g) możliwości unieważnienia sprawdzianu lub egzaminu w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów dotyczących przeprowadzania sprawdzianu i egzaminów, jeżeli to naruszenie mogło mieć wpływ na wynik sprawdzianu lub egzaminu”.

2. W kwestionowanym przepisie ustawy o systemie oświaty została wyrażona norma upoważniająca do wydania rozporządzenia. Zakres spraw, które przekazano do uregulowania aktem wykonawczym, obejmuje warunki i sposób oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów.

Na podstawie tego przepisu Minister Edukacji Narodowej wydał rozporządzenie z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562 ze zm.).

Ponadto, na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 4 w zw. z art. 32a ust. 4 u.s.o., wydane zostało rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 8 kwietnia 2008 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w publicznych szkołach i placówkach artystycznych (Dz. U. Nr 65, poz. 400 ze zm.).

II. Analiza merytoryczna

1. Zarzuty wnioskodawcy

Uzasadniając zarzut niezgodności art. 22 ust. 2 pkt 4 ustawy o systemie oświaty z art. 92 ust. 1 Konstytucji, wnioskodawca zaznacza, że przepis ten nie określa precyzyjnie przedmiotu regulacji. Jak podnosi RPO: „Rekonstrukcja przedmiotu upoważnienia wskazuje jednak, że zakres regulacji jest bardzo szeroki. Obejmuje bowiem wszystkie kwestie związane z oceną osiągnięć w nauce uczniów wszystkich typów szkół i placówek wymienionych w ustawie o systemie oświaty” (wniosek, s. 6). Co więcej, w opinii wnioskodawcy upoważnienie ustawowe zawarte w art. 22 ust. 2 pkt 4 u.s.o. nie zawiera wytycznych pozwalających na uregulowanie w rozporządzeniu całości materii oceniania, klasyfikowania i promowania oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów. Zdaniem RPO: „Przepis ten nie pozwala na zgodne ze standardem konstytucyjnym pełne i jednoznaczne zrekonstruowanie wytycznych ustawodawcy co do treści aktu wykonawczego pozostawiając właściwie nieograniczany zakres swobody normodawczej ministrowi” (wniosek, s. 2). W efekcie, co podkreśla wnioskodawca, upoważnienie zawarte w art. 22 ust. 2 pkt 4 ustawy o systemie oświaty pozostawia organowi upoważnionemu swobodę samodzielnego uregulowania całości materii. Wnioskodawca dostrzega wprawdzie, że art. 22 ust. 2 pkt 4 u.s.o. zawiera w literach a-g pewne „zasady”, które organ powinien uwzględnić przy wydaniu rozporządzenia, jednakże odnoszą się one tylko do części materii. Równocześnie RPO podkreśla, że wytycznych nie można także zrekonstruować z innych przepisów ustawy o systemie oświaty: „Ustawa

o systemie oświaty ani żaden inny akt rangi ustawowej nie zawiera żadnych dodatkowych wskazówek pozwalających na jednoznaczną rekonstrukcję woli ustawodawcy w kwestii ustalania zasad oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów” (wniosek, s. 12).

Wnioskodawca przywołuje także orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego w tym zakresie, podkreślając że Trybunał zarówno w wyroku z 16 stycznia 2007 r. (sygn. akt U 5/06), jak również w wydanym w związku z tym judykatem postanowieniu sygnalizacyjnym z 31 stycznia 2007 r. (sygn. akt S 1/07), zwrócił uwagę na naruszenie zasad konstytucyjnych przez art. 22 ust. 2 pkt 4 u.s.o.

2. Wzorzec kontroli

1. Artykuł 92 ust. 1 Konstytucji stanowi: „Rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i zakres spraw przekazanych do uregulowania oraz wytyczne dotyczące treści aktu”.

Obowiązek precyzyjnego wskazania zakresu spraw przekazanych do uregulowania w rozporządzeniu wyraża ścisły („organiczny”) związek tego aktu prawnego z ustawą (zob. K. Działocha [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. L. Garlicki, t. II, Warszawa 2001, komentarz do art. 92, s. 16). Związek ten oznacza, że zakres spraw przekazanych do uregulowania w rozporządzeniu musi być rodzajowo identyczny ze sprawami normowanymi w ustawie (zob. np. wyrok TK z 16 lipca 2009 r., sygn. akt K 36/08), przy czym rozporządzeniem można regulować wyłącznie te materie, które „nie mają zasadniczego znaczenia z punktu widzenia założeń ustawy i które dlatego nie zostały unormowane w niej wyczerpująco, a są niezbędne dla realizacji ustawy” (orzeczenie TK z 22 kwietnia 1987 r., sygn. akt K 1/87; wyrok TK z 20 października 1998 r., sygn. akt K 7/98; por. także K. Działocha, *op. cit.*, s. 18).

Równocześnie – za Trybunałem Konstytucyjnym – należy podkreślić, że niedopuszczalne jest takie sformułowanie upoważnienia, które pozwala podmiotowi upoważnionemu na uregulowanie „[...] całego kompleksu zagadnień [...], co do których w kontekście ustawy nie ma żadnych bezpośrednich unormowań ani wskazówek” (orzeczenie TK z 22 września 1997 r., sygn. akt K 25/97; wyroki TK z:

25 maja 1998 r., sygn. akt U 19/97; 12 lipca 2005 r., sygn. akt P 11/03).

Podsumowując, można stwierdzić, że „[...] wymóg konkretności upoważnienia służy temu, aby nie były wydawane blankietowe upoważnienia i ma ścisły związek z warunkiem umieszczania w upoważnieniu wytycznych” (zob. wyrok TK z 16 lipca 2009 r., sygn. akt K 36/08).

2. Konstytucja nie zdefiniowała pojęcia „wytycznych”, niemniej obecnie można mówić o ustalonym – przez przepisy prawa, orzecznictwo oraz poglądy doktryny – znaczeniu tego terminu. Zgodnie z § 66 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908), wytyczne są rozumiane jako wskazówki co do kierunku merytorycznych rozwiązań lub sposobu ukształtowania treści, która ma się znaleźć w rozporządzeniu. Trybunał Konstytucyjny zaznaczył, że art. 92 ust. 1 Konstytucji odnosi się do „wytycznych dotyczących treści aktu”, nie ulega zatem wątpliwości, że wskazania zawarte w ustawie muszą dotyczyć materialnego kształtu regulacji, która ma być zawarta w rozporządzeniu. Szczegółowe wytyczne mają zapewnić ścisły związek rozporządzenia wykonawczego z treścią ustawy (zob. np. wyroki TK z: 10 września 2001 r., sygn. akt K 8/01; 28 listopada 2005 r., sygn. akt K 22/05; 21 kwietnia 2009 r., sygn. akt K 6/08; zob. także: B. Banaszak, *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, Warszawa 2009, s. 465-466; A. Bałaban, *Wytyczne ustawowe*, „Przegląd Legislacyjny” 2002 r., nr 2, s. 113; M. Żabicka-Kłopotek, „Wytyczne” jako element upoważnienia do wydania rozporządzenia (na tle art. 92 ust. 1 Konstytucji RP), „Przegląd Sądowy” 2006 r., nr 3, s. 33 i n.; B. Skwara, *Rozporządzenie jako akt wykonawczy do ustawy w polskim prawie konstytucyjnym*, Warszawa 2010, s. 167-185; *Stanowisko Rady Legislacyjnej w sprawie „konstruowania” upoważnień do wydawania rozporządzeń*, „Przegląd Legislacyjny” 1998, nr 3-4, s. 187).

W odniesieniu do obowiązku zawarcia wytycznych w upoważnieniu ustawowym w literaturze prawniczej podkreślano, że powinność zamieszczenia wytycznych „oznacza daleko idące ograniczenie swobody kształtowania treści rozporządzenia [...] czyni je aktem w większym niż poprzednio stopniu instrumentalnym” (A. Bałaban, *Źródła prawa w polskiej Konstytucji z 2 kwietnia 1997 r.*, „Przegląd Sejmowy” 1997, nr 5, s. 42). Równocześnie zwracano uwagę, iż upoważnienie nie tylko wskazuje zakres i typ spraw przekazanych do uregulowania organowi wykonawczemu, ale powinno – nawet ogólnie – określać również

materialny kształt regulacji, która ma być zawarta w rozporządzeniu (zob. K. Działocha, *op. cit.*, s. 27).

Biorąc pod uwagę orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego odnoszące się do wytycznych można wskazać, że:

a) ustawa zawsze ma zawierać pewne wytyczne, które nie muszą jednak być zawarte w przepisie formującym upoważnienie do wydania rozporządzenia. Możliwe jest też ich zamieszczenie w innych przepisach ustawy, o ile tylko pozwala to na precyzyjne zrekonstruowanie treści tych wytycznych (zob. wyroki TK z: 29 maja 2002 r., sygn. akt P 1/01; 18 marca 2003 r., sygn. akt K 50/01; także wyrok z 26 października 1999 r., sygn. akt K 12/99, w którym Trybunał dokonał szczegółowej analizy tego zagadnienia);

b) brak wytycznych stanowi wystarczający warunek uznania niekonstytucyjności upoważnienia, nawet jeżeli pozostałe wymagania, o których mówi art. 92 ust. 1 Konstytucji, zostaną spełnione (zob. wyroki TK z: 14 grudnia 1999 r., sygn. akt K 10/99; 22 listopada 2005 r., sygn. akt K 22/05; 31 marca 2009 r., sygn. akt K 28/08);

c) sposób sformułowania wytycznych, zakres ich szczegółowości i zawarte w nich treści są sprawą uznania ustawodawcy. Wytyczne dotyczące treści aktu normatywnego mogą przybierać różną postać redakcyjną. Mogą mieć charakter „negatywny” (tzn. spośród wszystkich wchodzących w rachubę rozstrzygnięć aktu wykonawczego do ustawy mogą wykluczać te, których ustawodawca sobie nie życzy) bądź „pozytywny” (np. wskazówki co do kierunku merytorycznych rozwiązań, które mają znaleźć wyraz w rozporządzeniu);

d) minimum treściowe wytycznych nie ma charakteru stałego i musi być wyznaczane *a casu ad casum*, stosownie do regulowanej materii. Im silniej dana regulacja dotyczy kwestii podstawowych dla pozycji jednostki, tym węższy może być zakres spraw przekazanych do unormowania w drodze rozporządzenia i tym bardziej szczegółowo ustawa musi wyznaczać treść rozporządzeń (zob. wyrok TK z 10 września 2001 r., sygn. akt K 8/01).

3. Analiza zgodności

1. Zgodność każdego upoważnienia ustawowego do wydania rozporządzenia z art. 92 ust. 1 Konstytucji należy rozpatrywać w oparciu o trzy kryteria: po pierwsze, czy zawiera podmiot upoważniony do jego wydania; po drugie, czy określa w sposób konkretny przedmiot regulacji i po trzecie, czy upoważnienie zawiera wytyczne, determinujące merytoryczny kształt rozporządzenia wykonawczego.

Artykuł 22 ust. 2 pkt 4 ustawy o systemie oświaty niewątpliwie wskazuje podmiot uprawniony do wydania rozporządzenia, a minister właściwy do spraw oświaty, jako organ odpowiedzialny za prowadzenie polityki w dziedzinie oświaty i wychowania, kierujący działaniem administracji rządowej, jest legitymowany do wydania rozporządzenia wykonawczego dotyczącego materii, która została mu przekazana na mocy ustaw (zob. art. 149 ust. 2 Konstytucji).

Zdaniem wnioskodawcy pewne wątpliwości budzi natomiast ocena, czy art. 22 ust. 2 pkt 4 u.s.o. precyzyjnie określa zakres spraw przekazanych do regulacji. W opinii RPO rekonstrukcja przedmiotu upoważnienia wskazuje na bardzo szeroki zakres regulacji, który obejmuje wszystkie kwestie związane z oceną osiągnięć w nauce uczniów wszystkich typów szkół i placówek wymienionych w ustawie o systemie oświaty. Taki kształt upoważnienia – jak słusznie podkreśla RPO – wymaga natomiast określenia szczególnie precyzyjnych wytycznych ustawowych. Muszą one bowiem pozwolić na takie skonstruowanie rozporządzenia, które pomimo bardzo szerokiego zakresu normowania będzie w całości oparte na upoważnieniu ustawowym. Na tym tle rysują się poważne wątpliwości związane z konstytucyjnością omawianego przepisu.

W art. 22 ust. 2 pkt 4 u.s.o. nie zawarto bowiem wytycznych, które pozwalałyby na wydanie rozporządzenia regulującego całość materii oceniania, klasyfikowania i promowania oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów. Co prawda, jak zauważył RPO, kwestionowany przepis zawiera w literach a-g pewne „reguły” czy też „zasady”, które organ upoważniony powinien uwzględnić przy wydawaniu rozporządzenia. Trudno jednak uznać, że dyrektywy te mają charakter wytycznych. Poza tym, skoro w zakwestionowanym upoważnieniu przekazuje się do unormowania w drodze rozporządzenia dwie grupy rodzajowo różnych spraw – „warunki i sposób oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów” oraz „przeprowadzanie sprawdzianów i egzaminów” – to dla każdej trzeba sformułować

wytyczne (zob. wyroki TK z: 26 października 1999 r., sygn. akt K 12/99; 14 lutego 2006 r., sygn. akt P 22/05; 16 lipca 2009 r., sygn. akt K 36/08; 3 kwietnia 2012 r., sygn. akt K 12/11). W związku z powyższym należy rozważyć, czy można zrekonstruować wytyczne z innych przepisów ustawy o systemie oświaty. Przeprowadzona w tym zakresie analiza również daje wynik negatywny. Z pozostałych przepisów ustawy (a także jej preambuły) nie da się odtworzyć wytycznych w odniesieniu do materii przekazanej do uregulowania ministrowi właściwemu do spraw oświaty.

Co więcej, rygoryzm należy wiązać z faktem, że sposób oceniania i promowania uczniów oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów decyduje o faktycznej możliwości korzystania z konstytucyjnego prawa do nauki zawartego w art. 70 Konstytucji. Osiągane wyniki są jedynym dopuszczalnym warunkiem różnicowania dostępu do szkół i uczelni publicznych i decydują o możliwości przyjęcia do szkoły wyższego stopnia. Organizacja egzaminów i sprawdzianów ma gwarantować obiektywne oceny, które powinny być ustalane na podstawie jasnych i przewidywalnych kryteriów. *Ergo*, upoważnienie ustawowe do uregulowania powyższych kwestii powinno być – ze względu na ścisły związek ze sferą praw i wolności jednostki – precyzyjne i szczegółowe. Powyższa materia wymaga regulacji ustawowej. Skonstruowanie precyzyjnych wytycznych będzie mieć zatem wpływ na dezaktualizację wątpliwości wnioskodawcy także w tym zakresie.

2. Co istotne w niniejszej sprawie, kwestionowany przepis podlegał już – pośrednio – ocenie Trybunału Konstytucyjnego.

W wyroku z 16 stycznia 2007 r. (sygn. akt U 5/06) Trybunał orzekł o niezgodności z Konstytucją niektórych przepisów nieobowiązującego już rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 7 września 2004 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 199, poz. 2046 ze zm.) oraz rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 8 września 2006 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 164, poz. 1154). Podstawą prawną wydania kontrolowanych rozporządzeń był art. 22 ust. 2 pkt 4 u.s.o.

Jakkolwiek przedmiotem zaskarżenia nie został wówczas objęty art. 22 ust. 2 pkt 4 u.s.o., sąd konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku, *obiter dicta*, wypowiedział się także w przedmiocie kwestionowanego przepisu. W przywołanym wyroku Trybunał zaznaczył, że: „Analiza treści art. 22 ust. 2 pkt 4 ustawy o systemie oświaty wskazuje [...], że przepis ten w ogólności trudno kwalifikować jako spełniający konstytucyjne wymagania upoważnienia ustawowego. Niewątpliwie dziedzina, której dotyka ten przepis, jest ściśle związana z realizacją konstytucyjnego prawa do nauki (art. 70 ust. 1 Konstytucji). [...] upoważnienie ustawowe w tej sferze nie powinno pozostawiać organowi upoważnionemu możliwości samodzielnego uregulowania całego kompleksu zagadnień, co do których w tekście ustawy nie ma żadnych bezpośrednich uregulowań ani wskazówek. Trudno zaś uznać, że wskazówkami takimi są wytyczne wymienione w art. 22 ust. 2 pkt 4 lit. a-g. Są one bowiem ujęte jako sformułowanie raczej pewnych zasad, które powinny być respektowane, niezależnie od konkretnej regulacji rozporządzenia, a już na pewno nie dookreślają w żaden sposób pojęcia «warunków i sposobu oceniania i klasyfikowania»”.

Ponadto, 31 stycznia 2007 r. Trybunał Konstytucyjny wydał postanowienie sygnalizacyjne (sygn. akt S 1/07), wskazując potrzebę podjęcia inicjatywy ustawodawczej w przedmiocie zmiany art. 22 ust. 2 pkt 4 u.s.o. Trybunał stwierdził między innymi, że: „[...] art. 22 ust. 2 pkt 4 ustawy o systemie oświaty nie spełnia wymagań określonych w art. 92 ust. 1 Konstytucji. Trudno uznać, że wymienione w art. 22 ust. 2 pkt 4 lit. a-g wskazówki mają charakter wytycznych. Są one ujęte jako sformułowanie pewnych zasad, które powinny być respektowane, niezależnie od konkretnej regulacji rozporządzenia, a już na pewno nie dookreślają w żaden sposób pojęcia „warunków i sposobu oceniania i klasyfikowania”. Trybunał podkreślił ponadto, że art. 22 ust. 2 pkt 4 u.s.o. w konsekwencji prowadzi do naruszenia zasady wyłączności regulacji ustawowej w sferze konstytucyjnego prawa do nauki: „Analizowana sytuacja dotyczy zasady wyłączności regulacji ustawowej w sferze praw i wolności. W porządku prawnym proklamującym zasadę podziału władz, opartym na primacie ustawy jako podstawowego źródła prawa wewnętrznego, parlament nie może w dowolnym zakresie «cedować» funkcji prawodawczych na organy władzy wykonawczej. Zasadnicza regulacja pewnej kwestii nie może być domeną przepisów wykonawczych, wydawanych przez organy nienależące do władzy ustawodawczej. Nie jest bowiem dopuszczalne, aby prawodawczym decyzjom organu władzy wykonawczej pozostawić kształtowanie zasadniczych

elementów regulacji prawnej. Tak jest natomiast właśnie w wypadku art. 22 ust. 2 pkt 4 ustawy o systemie oświaty [...] Artykuł 22 ust. 2 pkt 4 ustawy o systemie oświaty dotyczy realizacji konstytucyjnego prawa do nauki (art. 70 ust. 1 Konstytucji), będącego prawem podmiotowym. Jest to więc kwestia, której dotyczą wcześniej wskazane ograniczenia sposobu formułowania upoważnienia do wydawania wykonawczych aktów normatywnych”.

Analiza przepisów ustawy o systemie oświaty oraz rozporządzenia wydanego na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 4 u.s.o. doprowadziła Trybunał do wniosku, że: „w tym wypadku akt wykonawczy stał się podstawowym źródłem prawa w dziedzinie egzaminu maturalnego, nabierając charakteru samoistnego. Sytuacja ta, prowadząca do niepożądanego rozchwiania relacji ustawa – akt wykonawczy i dlatego konstytucyjnie niedopuszczalna, ma swe źródło w nieprawidłowo legislacyjnie sformułowanym upoważnieniu zawartym w art. 22 ust. 2 pkt 4 ustawy o systemie oświaty”.

3. Mając powyższe na względzie, należy stwierdzić, że art. 22 ust. 2 pkt 4 u.s.o. **jest niezgodny** z art. 92 ust. 1 Konstytucji.

III. Dodatkowe wnioski Sejmu

W przypadku gdyby Trybunał Konstytucyjny podzielił stanowisko, że art. 22 ust. 2 pkt 4 u.s.o. jest niezgodny z Konstytucją, Sejm wnosi o odroczenie na podstawie art. 190 ust. 3 Konstytucji terminu utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu o 18 miesięcy.

Derogacja upoważnienia do wydania rozporządzenia będzie skutkować utratą mocy obowiązującej także samego aktu wykonawczego. W tej sytuacji skorzystanie z instytucji „odroczenia” będzie oznaczało, że w wyznaczonym przez Trybunał Konstytucyjny okresie zarówno przepis ustawy, jak i przepisy rozporządzenia nadal będą stosowane.

Odroczenie wejścia w życie wyroku stwierdzającego niekonstytucyjność zaskarżonych przepisów ustawy o systemie oświaty będzie służyć wprowadzeniu niezbędnych zmian legislacyjnych, usuwających podniesiony zarzut niekonstytucyjności.

MARSZAŁEK SEJMU

Ewa Kopacz